

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/111/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200122
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašiková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8020200122.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): HYDINA SK s.r.o., so sídlom Slavkovská cesta 54/1468, 060 01 Kežmarok, IČO: 46 645 454, právne zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 2317/32, 811 08 Bratislava, IČO: 51 003 848, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 102867425/2019 zo dňa 12. decembra 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/13/2020-126 zo dňa 24. marca 2022, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .
- II. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.
Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Prešove (ďalej ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 1S/13/2020-126 zo dňa 24. marca 2022 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102867425/2019 zo dňa 12. decembra 2019 (ďalej ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie (daňovú exekučnú výzvu) Daňového úradu Prešov (ďalej len „správca dane“) č. 102251097/2019 zo dňa 27.09.2019 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorou vyzval žalobcu ako daňového dlžníka na zaplatenie uloženého peňažného plnenia vo výške 314 189,92 EUR. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd v odôvodnení rozhodnutia stručne zhrnul následky daňovej exekučnej výzvy a poukázal na skutočnosť, že daňové exekučné výzvy podliehajú súdnemu prieskumu v obmedzenom rozsahu, v zmysle § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pričom musí ísť o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý ráta s vyčerpaním prostriedkov nápravy v predchádzajúcich štádiách konania na správnom orgáne. Podľa správneho súdu tak správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď na námietky vo vzťahu k predmetnému predbežnému opatreniu neprihliadal, keďže tieto skutočnosti nie je možné v tomto štádiu

konania preskúmať. Z rovnakého dôvodu ani správny súd, v konaní o správnej žalobe proti daňovej exekučnej výzve nemal zákonnú možnosť preskúmať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého je táto exekúcia vedená.

3. Vo vzťahu k žalobným námietkam uviedol, že odkaz na ostatné daňové exekučné výzvy nie je relevantný, a správny súd tak nebol v tomto konaní oprávnený posudzovať iné rozhodnutia správcu dane, keďže predmetom tohto konania je výlučne rozhodnutie žalovaného, ktorým bola potvrdená daňová exekučná výzva zo dňa 27.09.2019 č. 102251097/2019. Taktiež nepovažoval za relevantnú skutočnosť, že žalobca nemá finančné prostriedky na úhradu daňovej povinnosti uloženej rozhodnutím č. 100601069/2019 zo dňa 11.03.2019, ktorým bolo daňovému dlžníkovi, žalobcovi uložené predbežné opatrenie na úhradu sumy 314 189,92 EUR v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím žalovaného.

4. Len skutočnosť, že správca dane blokuje finančné prostriedky na účtoch v banke, nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Ak na základe rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania sú blokované finančné prostriedky žalobcu na účtoch v banke, táto skutočnosť je dôsledkom právoplatných a vykonateľných rozhodnutí správcu dane a nesplnením si daňovej povinnosti daňovým dlžníkom dobrovoľným spôsobom; čo sú právne následky, ktorých si daňový dlžník musí byť vedomý vzhľadom na existenciu právoplatných a vykonateľných daňových rozhodnutí.

5. Za nedôvodnú považoval aj námietku vo vzťahu k obsahu exekučnej výzvy, keďže tá obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle § 91 ods. 2 Daňového poriadku, pričom správny súd nezistil tiež žiadne vady druhostupňového rozhodnutia žalovaného, ktoré by mali za následok jeho nepreskúmateľnosť či nezrozumiteľnosť.

6. V tejto súvislosti konštatoval, vo vzťahu k všeobecným námietkam žalobcu v závere podanej žaloby, kde žalobca namieta, že správne orgány neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutie, že skutkový stav nebol presne a úplne zistený, že vydané rozhodnutie obsahuje rozpory v podstatných otázkach, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy a vo vzťahu k procesným otázkam nepostupovali zákonným spôsobom, že žalovaný vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, že tieto žalobné dôvody neboli nijako konkretizované, sú všeobecné a žalobca neuviedol konkrétne, v čom má napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a jeho procesný postup menované vady.

7. Záverom zdôraznil, že správny súd v rámci konania nevyhľadáva za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP majú tvoriť obsah žaloby a majú tak určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu správnym súdom. Správny súd tak po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom a žalovaný sa v rozhodnutí v dostatočnej miere vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť (ďalej ako „sťažovateľ“) v zmysle dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a navrhol, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

9. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ zopakoval argumentáciu použitú v správnej žalobe, pričom všeobecne poukázal na nesprávny postup správneho súdu. V rámci všeobecného vymedzenia postupu správneho súdu v procese prieskumu rozhodnutí správnych orgánov je potrebné konštatovať, že aj pri zákonom dovolenej úvahe správneho orgánu sa správny súd musí zamerať len na zákonné kritériá a medze takej úvahy a nemôže skúmať, či správny orgán mohol, alebo nemohol vychádzať zo zákonom dovolenej úvahy. Zákonnosť postupu sa skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí, to či konkrétny postup je, alebo nie je v súlade s platným právnym poriadkom. V danom

prípade rozhodne nemožno súhlasiť s postupom správcu dane, žalovaného a rovnako tiež správneho súdu, nakoľko podľa názoru sťažovateľa vychádzali správca dane a žalovaný z nesprávne zisteného skutkového stavu, a správny súd sa napriek radu vytykaných procesných pochybení zameral primárne na predložené dôkazy svedčiace v neprospech sťažovateľa.

10. Vzhľadom na procesne chybný postup žalovaného, ako aj správcu dane, ktorí na základe zadovážených skutkových podkladov pre vydanie svojich rozhodnutí nedostatočne zistili a následne aj posúdili skutočný skutkový stav veci a v tejto súvislosti sa nedostatočne vysporiadali so zákonom ustanovenými predpokladmi a skutočnosťami a vyvodili o nich nesprávny právny záver, má sťažovateľ jednoznačne za to, že je nutné dospieť k záveru, že žalovaný a správca dane neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci, prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, rozhodnutie odôvodňovali nezákonným dôkazným prostriedkom, nevydali rozhodnutia v súlade s relevantnými zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, nevydali rozhodnutia obsahujúce zákonom predpísané náležitosti, procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom, a preto je na mieste aj naďalej zastávať taký názor, že obe žalobou napadnuté rozhodnutia mali byť v zmysle ust. § 191 ods. 1 SSP zrušené a vrátené žalovanému na ďalšie konanie.

11. Neobstaranie dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie videl sťažovateľ v tom, že v preskúmaných rozhodnutiach absentuje zodpovedanie zásadných otázok, ktoré konkrétne informácie sa stali pre žalovaného a správcu dane podkladom pre rozhodnutie vo veci a prečo sťažovateľom navrhované dôkazy, skutočnosti a námietky správny súd a správne orgány nezohľadnili. Podľa sťažovateľa mal správny súd podrobne posúdiť otázku, či dôkazy vykonané správnymi orgánmi nie sú pochybné, alebo či logicky robia možným skutkový záver ku ktorému dospeli a či sa vysporiadali s protichodnými tvrdeniami a obsahom podkladov pri rozhodovaní. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu uvedené nemožno vyvodiť.

12. K prekročeniu medze zákonom dovolenej správnej úvahy sťažovateľ uviedol, že správny orgán bol povinný sa vysporiadať s jeho námietkami v celom rozsahu, a to vzhľadom na ich obsah a význam pre riadne a správne posúdenie predmetnej veci. Správny súd sa však bez ďalšieho stotožnil s postupom žalovaného a správcu dane, pričom sa sám v odôvodnení svojho rozhodnutia s námietkami sťažovateľa dostatočne nevysporiadal a neprihliadal na ne.

13. Sťažovateľ zastáva názor, že bol porušený princíp dvojinštančnosti konania a správne orgány nevykonali náležité dokazovanie v potrebnom rozsahu, pričom aj samotný spôsob dokazovania vykazuje znaky nezákonnosti. Napadnuté rozhodnutia v predmetnej veci trpia vadami nepreskúmateľnosti a ich vydaníu predchádzalo také zistenie skutkového stavu, ktoré je pre posúdenie predmetnej veci nedostačujúce. V zmysle ustálenej judikatúry Slovenskej republiky, ak správny orgán v rámci daňového (správneho) konania nezistil v náležitom rozsahu skutkový stav veci, je záver správneho orgánu o uložení povinnosti kontrolovanému subjektu vychádzajúci z takto zisteného skutkového stavu veci, predčasný (R 107/2003).

14. Rozhodnutie v danej veci podľa neho obsahuje podstatné rozpory, ktoré správny súd nijakým spôsobom neodstránil. Správny súd, odlišne od zákonom stanoveného postupu, len jednoducho konštatoval správnosť postupu predchádzajúceho súdneho konaniu, čím z jeho strany došlo k závažnému procesnému pochybeniu, a teda vydaniu rozhodnutia v rozpore so zákonom.

15. Z jednotlivých bodov odôvodnenia podľa sťažovateľa vyplýva, že správny súd náležite a objektívne neodôvodnil, prečo neprijal jeho argumentáciu, ale z celého vyplýva, že sa postavil do role obhajcu správnych orgánov, pričom sa snaží ospravedlniť a právne odôvodniť ich postup a činnosť. V danom prípade správny súd odôvodnenie výroku rozhodnutia síce založil na rozsiahlom opise skutkového stavu veci, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení a konštatoval správnosť právnych názorov a záverov správnych orgánov, s ktorými sa stotožnil, avšak v rozsudku absentuje vlastné vysporiadanie sa s podstatnými žalobnými námietkami a argumentáciou žaloby, ako aj vlastné právne odôvodnenie záverov, čím súd postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti.

16. Sťažovateľ tiež uviedol, že rozsudok neobsahuje dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Správny súd vo svojom rozsudku podrobne konštatoval dôvody rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, ktorých

závery prevzal, stotožniac sa s nimi a považujúc ich za správne, avšak bez toho, aby sa dôsledne zaoberal všetkými rozhodujúcimi námietkami a skutočnosťami na ktoré poukazoval sťažovateľ v žalobe. Je potrebné zdôrazniť, že súd nemôže argumentáciu účastníka odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. S poukazom na § 139 ods. 2 SSP sťažovateľ konštatoval, že odôvodnenie rozsudku nezodpovedá požiadavke, v zmysle ktorej je povinnosťou súdu uviesť v rozhodnutí posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, teda dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil.

17. Požiadavka na riadne odôvodnenie rozhodnutia sa ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje aj v prípade súdneho rozhodnutia, to znamená, aby sa aj príslušný súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (ZSP 56/2008). Absencia tejto požiadavky je však zrejmá aj v rozhodnutí správneho súdu, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými a právne významnými skutočnosťami predmetnej veci.

18. Ku kasačnej sťažnosti sa písomne vyjadril žalovaný, v ktorej uviedol, že sťažnostné body v kasačnej sťažnosti sú podľa neho formulované veľmi všeobecne a presvedčivým spôsobom nepreukazujú pochybenia žalovaného, či prvostupňového orgánu. Poukázal na obmedzenú preskúmateľnosť daňovej exekučnej výzvy. Žalovaný z obsahu spisu, ako aj z predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že všetky námietky sťažovateľa uvedené v podanej žalobe, ako aj v kasačnej sťažnosti nemožno akceptovať a považuje ich za neopodstatnené. Zároveň zotrval na svojom písomnom vyjadrení k správnej žalobe č. 100730629/2020 zo dňa 30.3.2020. Z uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

19. Prejednávaná vec bola dňa 07.10.2022 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“), ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na kasačnom súde bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 4 sp. zn.: 4Sfk/111/2022, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

20. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorý rozsudkom č. k. 1S/13/2020-126 zo dňa 24. marca 2022 podľa ust. § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102867425/2019 zo dňa 12. decembra 2019, ktorým žalovaný ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil rozhodnutie (daňovú exekučnú výzvu) správcu dane č. 102251097/2019 zo dňa 27.09.2019, ktorou vyzval žalobcu ako daňového dlžníka na zaplatenie uloženého peňažného plnenia vo výške 314 189,92 EUR.

21. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu kasačný súd zistil, že rozhodnutím Kriminálneho úradu finančnej správy č. 100601069/2019 zo dňa 11.03.2019 bolo sťažovateľovi ako daňovému dlžníkovi uložené predbežné opatrenie na zloženie peňažnej sumy vo výške 314 189,92 EUR na účet správcu dane v lehote 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti predmetného rozhodnutia. Daňový dlžník uložené peňažné plnenie neuhradil v lehote splatnosti.

22. Správca dane tak začal dňa 18.09.2019 daňové exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 102189517/2019 zo dňa 18.09.2019 podľa § 90 ods. 1 Daňového poriadku na vymoženie uloženého peňažného plnenia vo výške 314 189,92 EUR na podklade exekučného titulu, ktorým je podľa § 89 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku vykonateľné rozhodnutie, ktorým bolo uložené peňažné plnenie, teda rozhodnutie Kriminálneho úradu finančnej správy č. 100601069/2019 zo dňa 11.03.2019.

23. Po začatí daňového exekučného konania vydal správca dane dňa 27.09.2019 daňovú exekučnú výzvu č. 102251097/2019, ktorou vyzval sťažovateľa ako daňového dlžníka na zaplatenie uloženého peňažného plnenia vo výške 314 189,92 EUR. Zároveň upozornil daňového dlžníka, že v prípade, že neuhradí uložené peňažné plnenie v lehote určenej správcu dane v daňovej exekučnej výzve, správca dane vykoná daňovú exekúciu podľa § 108 Daňového poriadku, t. j. prikázaním pohľadávky z

účtov vedených u poskytovateľov platobných služieb OTP Banka Slovensko, a.s., Štúrova 5, Bratislava, Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, Československá obchodná banka, a.s., Žižkova 11, Bratislava.

24. Proti daňovej exekučnej výzve podal daňový dlžník odvolanie, v ktorom namietal exekučný titul, rozhodnutie o uložení predbežného opatrenia, otázku jeho právoplatnosti, či dôvodnosti tam určenej sumy. Namietal tiež zákonnosť samotnej exekúcie, blokáciu účtu, z ktorého sú vyplácané mzdy zamestnancov žalobcu, a poukazoval na skutočnosť, že samotný správca dane blokáciou účtov zapríčiňuje platobnú neschopnosť žalobcu vo vzťahu k daňovým povinnostiam. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím, a ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane.

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

26. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

27. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 90 ods. 1 Daňového poriadku začatie daňového exekučného konania ods. 1 daňového poriadku daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nie sú proti nemu prípustné opravné prostriedky.

29. Podľa § 90 ods. 2 Daňového poriadku rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje

- a) názov a sídlo správcu dane, ktorý rozhodnutie vydal,
- b) číslo a dátum vydania tohto rozhodnutia,
- c) meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu daňového dlžníka alebo obchodné meno, sídlo daňového dlžníka, identifikačné číslo organizácie a identifikačné číslo daňového dlžníka pridelené pri registrácii, alebo rodné číslo, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu alebo ak je to nevyhnutné podľa osobitných predpisov),
- d) označenie konkrétneho exekučného titulu,
- e) výšku vymáhaného daňového nedoplatku,
- f) označenie osôb, na ktoré sa vzťahuje výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka,
- g) výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, ktorý podľa ustanovení tohto zákona podlieha daňovej exekúcii, osobám užívajúcim, evidujúcim, nakladajúcim alebo spravujúcim tento majetok, a to ani v prospech daňového dlžníka alebo na jeho príkaz, ako aj zákaz umožniť zaťažiť majetok daňového dlžníka s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhoduje; tento zákaz sa dňom doručenia oznámenia podľa § 91 ods. 7 vzťahuje aj na osoby, ktoré užívajú, evidujú, spravujú alebo sú oprávnené nakladať s majetkom daňového dlžníka, ktorý správca dane zistí v priebehu daňového exekučného konania po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania,
- h) spôsob vykonania daňovej exekúcie,

i) vlastnoručný podpis oprávnenej osoby s uvedením jej mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie vyhotovuje v elektronickej podobe, neobsahuje vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky, ale sa autorizuje podľa osobitného predpisu.

30. Podľa § 90 ods. 3 Daňového poriadku rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania sa nedoručuje daňovému dlžníkovi ani jeho ručiteľovi.

31. Podľa § 90 ods. 5 Daňového poriadku rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania sa doručuje osobám uvedeným v odseku 2 písm. f) do vlastných rúk. Dňom doručenia rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania sa zakazuje osobám uvedeným v odseku 2 písm. f) akokoľvek nakladať s majetkom daňového dlžníka, a to ani v prospech daňového dlžníka alebo na jeho príkaz, ani zaťažiť majetok daňového dlžníka. Týmto nie je dotknuté právo správcu dane zriadiť zákonné záložné právo podľa § 81.

32. Podľa § 91 ods. 2 písm. e) Daňového poriadku daňová exekučná výzva obsahuje výšku daňových nedoplatkov podľa výkazu daňových nedoplatkov alebo vykonateľných rozhodnutí, ktorými bolo uložené peňažné plnenie.

33. Podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak a) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, b) sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

34. Podľa § 91 ods. 6 Daňového poriadku odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Na rozhodovanie o odvolaní sa vzťahujú § 72 až 74.

35. Podľa § 108 ods. 5 Daňového poriadku správca dane prikáže poskytovateľom platobných služieb, aby po doručení rozhodnutia podľa odseku 4 zablokovali na účte daňového dlžníka peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka postupne. Na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľa platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukážu na účet správcu dane, ktorý je uvedený v rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

36. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku, s ktorými sa kasačný súd stotožňuje.

37. Kasačný súd ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uvádza, že sťažovateľ síce podal rozsiahlu kasačnú sťažnosť, ale jej obsah bol na mnohých miestach neurčitý a so súdenou vecou zjavne nesúvisiaci (napríklad citácie zo Správneho poriadku). Kasačný súd sa nemohol zaoberať vágne formulovanými generálnymi výhradami, spočívajúcich v tom, že sa jeho námietkami správny súd nezaoberal a nevyhovel im. Bez konkretizácie námietok, na ktoré sťažovateľ nedostal dostatočnú odpoveď, nie je možné posúdiť, či je toto tvrdenie opodstatnené a či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To isté sa týka aj všeobecných konštatovaní o neobstaraní dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, prekročení medze zákonom dovolenej správnej úvahy, spoľahlivo, presne a úplne nezistenom skutočnom skutkovom stave veci, porušenia princípu dvojinstančnosti konania a vade vydaných rozhodnutí. Kasačná sťažnosť musí byť naformulovaná dostatočne konkrétne, pretože kasačnému súdu nepatrí úloha namiesto sťažovateľa vyhľadávať možné porušenia zákona zo strany správneho súdu. V kasačnom konaní majú účastníci rovné postavenie a súd je oprávnený preskúmať rozsudok krajského súdu len v rozsahu sťažnostných bodov (§ 5 ods. 9 veta prvá, § 453 ods. 2 SSP).

38. Kasačný súd zdôrazňuje, že daňová exekučná výzva podlieha len v obmedzenom rozsahu súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť možno preskúmať iba z dôvodov podľa § 91 ods. 5 písm. a) a b) Daňového poriadku, pričom podľa názoru kasačného súdu ide o také okolnosti, ktoré nastali až po

nadobudnutí právoplatného exekučného titulu. Správny súd správne podotkol, že opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany, počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu jeho vymáhateľnosti. Uvedené vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sžf/85/2014.

39. Zároveň je nutné podotknúť, že sťažovateľ v rámci kasačnej sťažnosti neuviedol žiaden dôvod, ktorý by preukázal, že nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti (§ 91 ods. 5 písm. a) Daňového poriadku), alebo existenciu iných dôvodov, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná (§ 91 ods. 5 písm. b) Daňového poriadku) ale len zopakoval tvrdenia, ktoré uviedol v správnej žalobe. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné tiež uviesť, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa správny súd v rámci svojho konania nezaoberal. Námietky sťažovateľa, uplatnené v kasačnej sťažnosti tak nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku správneho súdu.

40. Podľa ustanovenia § 464 ods. 1 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

41. Kasačný súd uvádza, že v obdobnej skutkovej a právnej veci rozhodoval kasačný súd vo viacerých konaniach, pri totožnosti kasačných námietok (napr. rozsudkom sp. zn. 10Sžfk/56/2020 zo dňa 28.06.2022, ktorým kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol). Keďže sa kasačný súd stotožnil s právnym posúdením v danej veci, a zároveň išlo o obdobnú vec s totožnými sťažnostnými bodmi (predmetom konania bola daňová exekučná výzva na základe exekučného titulu, ktorým bol výkaz daňového nedoplatku vo výške 24.268,52 Eur), poukazuje na toto rozhodnutie, z ktorého uvádza jeho vybrané časti:

„23. V prvom rade kasačný súd poukazuje na nedôvodnosť kasačnej námietky s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Podľa žalobcu táto námietka mala spočívať najmä v tom, že sa krajský súd náležite nevysporiadal s námietkami žalobcu s poukazom na § 139 ods. 2 SSP, a teda napadnutý rozsudok je tak postihnutý deficitom nespreskúmateľnosti. Kasačný súd k tejto námietke uvádza, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými podstatnými a pre vec relevantnými námietkami žalobcu ako aj s tvrdeniami žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli krajský súd k právnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v § 139 SSP. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

24. Nedôvodná je aj námietka žalobcu, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, ktorá v danom prípade vôbec nemohla byť aplikovateľná. Zo strany orgánov verejnej správy nemohlo prísť k prekročeniu medzí správnej úvahy, nakoľko v procese začatia exekučného konania Daňový poriadok nepripúšťa úvahu pre správcu dane.

25. K ďalšej námietke žalobcu a to vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v ods. 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred krajským súdom. V tomto zmysle kasačný súd upozorňuje na to, že v takomto rozsahu resp. týmto spôsobom dôvod kasačnej sťažnosti a to nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP žalobcom vymedzený nebol.

26. Pokiaľ ide o ďalší dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, takisto nie je zrejмый poukaz od akej konkrétnej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal správny súd odchýliť.

27. K námietke týkajúcej sa nezaobstarania si dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, neúplného zistenia skutkového stavu zo strany správnych orgánov a porušenia princípu dvojinstančnosti

konania, kasačný súd uvádza, že tieto pochybenia konkretizované neboli. Kasačný súd pritom pripomína, že predmetom konania je daňová exekúcia, kde sa vychádza z vykonateľného exekučného titulu. Z podkladov je pritom zrejmé, že v čase vydávania daňovej exekučnej výzvy a rozhodnutia žalovaného existoval vykonateľný exekučný titul. Kasačný súd preto nerozumie, aké nedostatky v skutkovom stave mala žalobkyňa na mysli. Pokiaľ išlo o nedostatočné preskúmanie stavu blokácie finančných prostriedkov, pre ktorú žalobca údajne nemohol dlh zaplatiť, kasačný súd poukazuje na záver krajského súdu, že blokácia finančných prostriedkov neznemožňovala žalobcovi uhradiť exekvovaný dlh, s čím sa plne stotožňuje aj kasačný súd. Kasačný súd konštatuje, že žalovaný a aj správca dane v predmetnej veci dostatočne a úplne zistili skutkový stav a nebol porušený ani princíp dvojinštančnosti konania, nakoľko je zrejmé, že proti rozhodnutiu o daňovej exekučnej výzve v zmysle § 91 Daňového poriadku žalobca podal odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím. V kasačnej sťažnosti absentovalo zo strany sťažovateľa, aké ním navrhnuté dôkazy neboli vykonané a v čom pri tomto posúdení krajský súd pochybil.

28. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd záverom konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal. Námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako príliš všeobecné a abstraktné a preto i nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.“

42. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

43. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a contrario SSP). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP).

44. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e** je prípustný.